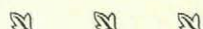

oog van den jachtopziener of dat van den natuurbeminnenden zoeker zou deze stille plichtsgetrouwe bezoeker kunnen ontdekken. De laatste keer dat ik bij mijn goudhaantje kwam, was de eend niet op haar nest en zoals altijd bij zo'n geval, waren de eieren met haar dons, vermengd met oude bladeren, hooitjes e.d. afgedekt. Na een half uur kwam ze, vergezeld van den woerd, de sloot afzwemmende, terug. Vlak bij mij gekomen zijnde, ontdekten ze mij en gingen er haastig van door. Toen ik echter na ruim een half uur omkeek, zat de eend, tot mijn grote verbazing op haar eieren. Ze was blijkbaar een sloot rondgezwommen en achter mij het nest genaderd. Wat moet dat stil in z'n werk zijn gegaan, want, zoals boven reeds gezegd, ik bevond mij ongeveer 2 meter van het nest.

Opnieuw bleek mij dat de natuur vol verrassingen is en wat een geluk het is, ze te beleven.
 Utrecht, 5 Dec. 1935. A. A. VAN DER VOOREN.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Oproep om medewerking bij een telling van het aantal roekennesten in ons land in 1936. In 1924 stelde de Plantenziektenkundige Dienst te Wageningen een onderzoek in naar het voorkomen van roekenkolonies in Nederland. Daartoe had deze Dienst zich, door bemiddeling van de ommissarissen der Koningin, gewend tot de Burgemeesters en hen verzocht de noodige opgaven te willen verstrekken, zoowel over de plaats als over de getalsterkte van de kolonies in hunne respectievelijke ambtsgebieden. De uitkomsten van deze enquête zijn gepubliceerd in „De Roek in Nederland” (Verslagen en Mededeelingen van den Plantenziektenkundigen Dienst, Nr. 39, f o. 15); een kort resumé vindt men in *Ardea*, Jrg. 14, 1925, pp. 44—45. Het bleek, dat in 1924 hier te lande ongeveer 243 kolonies met tezamen $\pm$ 30.000 nesten voorkwamen.

Voor de statistiek is het van groot belang, dat een dergelijke inventarisatie van tijd tot tijd wordt herhaald, daarom zijn ondergeteekenden voornemens in 1936 wederom een census te houden.

Aangezien ieder jaar verschillende roekenvestigingen verstoord worden, treden er in de bezetting van andere kolonies allerlei fluctuaties op, zoodat het noodig is de datum, waarop een kolonie geteld wordt, te vermelden. Het meest geschikte tijdvak voor een telling is de 2e helft van April. Verder is ons uit latere waarnemingen gebleken, dat van de zeer groote kolonies het aantal nesten in 1924 niet steeds met dezelfde nauwkeurigheid is vastgesteld. Men telt deze groote nederzettingen ook nest voor nest, want slechts op die manier verkrijgt men vergelijkbare gegevens. Het verdient aanbeveling, om in dergelijke gevallen het aantal nesten boom voor boom en boomenrij voor boomenrij te noteeren en deze getallen later op te tellen.

Ook mededeelingen over den ouderdom van de kolonies en over de boomsoort(en), waarop de nesten gebouwd zijn, zullen zeer welkom zijn. Zoo mogelijk geve men tevens op, of de Roeken ook 's winters in de kolonie overnachten.

De gegevens worden gaarne ingewacht aan een der onderstaande adressen:

G. A. BROUWER, Petrus Campersingel 239, Groningen.

Dr. H. N. KLUIJVER, Plantenziektenkundige Dienst, Wageningen.

Boschuilen te Dordrecht. In mijn stukje van Februari 1934 (zie *De Levende Natuur* jaargang 39, afl. 2) hoopte ik dat de boschuilen te Dordrecht zouden gaan broeden; in 1934 heb ik echter niets van dien aard gemerkt.

Doch dezen zomer gelukte het de boschuilen om 2 jongen groot te brengen. Op den avond van den 24en Mei hoorde ik een gepiep in een van de boomen in een aangrenzenden tuin. Ik ging gewapend met een kijker, naar buiten en zag dat 2 volwassen boschuilen af en aan vlogen, terwijl er verder in den boom een jonge uil zat, die een geluid als van een ongesmeerde kruiwagen maakte. Daarbij bewoog hij zijn hals in allerlei bochten schuin voorwaarts en terug. Wat of hij hiermee bereikte is mij nog een raadsel, ook later heb ik dit vaak waargenomen.

Daar kwam de oude boschuil weer aan. Het gepiep nam in hevigheid toe en daar ging de prooi. Weg vloog de uil. Even later had het jong de prooi op en begon weer te piepen. Daar kwam de oude uil en het spelletje ging van voren af aan weer opnieuw. Eindelijk begon dit de oude te vervelen en als „piece de résistance” kreeg de jonge uil een flinke prooi, te zien aan de pooten en staart was het een muis. Met deze prooi, die hij in den bek vast hield, was het gepiep nu ten einde.